

- [Ελαιϊκή Πολιτική](#)

Μέρος VI: Μιλούν, Γ. Κωστελένος, φυτωριούχος.

Από
[olivenews](#)

-

28 Απριλίου 2020, 8:08

59

Το [olivenews.gr](#) εγκαινίασε στις 9 Απριλίου 2020 μια μεγάλη έρευνα με θέμα «**Διάλογος για την ελαιοκομία (αγροτική οικονομία) τον καιρό του κορωνοϊού**». Θέλουμε να δώσουμε το λόγο, να εκφράσει ελεύθερα τις απόψεις του ένας όσο το δυνατόν μεγαλύτερος αριθμός ανθρώπων που ανήκουν στον κόσμο της ελαιοκομίας (ελαιολάδου και επιτραπέζιας ελιάς), αλλά και γενικότερα της αγροτικής οικονομίας, ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη θέση που ο καθένας/καθεμία βρίσκεται στην όλη αγροδιατροφική αλυσίδα. Γι αυτό και η ιστοσελίδα μας θα είναι ανοιχτή και φιλόξενη για όλους/όλες, **χωρίς ιδιαίτερη προηγούμενη πρόσκληση**, ενώ απάνθισμα των απόψεων θα δημοσιευθεί στο επόμενο τεύχος (92ο) του περιοδικού **Ελιά & Ελαιόλαδο**.

Σήμερα βρισκόμαστε στο μέσον μιας μεγάλης υγειονομικής κρίσης, αλληλένδετης με μια οικονομική κρίση, στην οποία ο ελαιοκομικός -και ευρύτερα ο αγροτικός- τομέας καλούνται όχι απλά να επιβιώσουν, αλλά και να διαδραματίσουν έναν ιδιαίτερο ρόλο.

Ευχαριστούμε όλους/όλες για τη συνεργασία τους.

Γιώργος Κωστελένος, Γεωπόνος (ΦΠ), φυτωριούχος και ερευνητής, ιδρυτικό μέλος της Επιστημονικής Εταιρείας Εγκυκλοπαιδιστών Ελαιοκομίας (4Ε)

«Βιομηχανία» και «βαριά βιομηχανία», είναι η «βιομηχανία» και η «βαριά βιομηχανία». Δεν είναι ούτε ο τουρισμός, ούτε η γεωργία. Και όσο αφορά την κατάσταση της ελληνικής γεωργίας, αυτή περισσότερο βρίσκεται στα πρόθυρα του να υποβαθμιστεί σε «γεωργική αποικία» άλλων περισσότερο γεωργικά προηγμένων χωρών, παρά σε τροχιά ανάπτυξης. Ίσως σε άλλες χώρες, οι Ολλανδοί και οι Ισραηλίτες, να μπορούσαν να ονομάσουν τη δική τους γεωργία ως βιομηχανία ή βαριά βιομηχανία, όχι όμως εμείς τη δική μας.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο κινείται και η ελληνική ελαιοκομία. Μετά τις πολύ χαμηλές τιμές του ελαιολάδου την παρελθούσα ελαιοκομική περίοδο τι έχει να φοβηθεί η ελληνική ελαιοκομία; «Ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται». Οι τιμές του ελαιολάδου είναι ήδη πολύ χαμηλές, σε σημείο να εγκαταλείπονται παραγωγικοί ελαιώνες. Οι επενδύσεις όσες γίνονται πλέον στην ελαιοκομία, γίνονται στην πλειοψηφία τους από μη αγρότες. Τις τελευταίες δεκαετίες και περισσότερο την περίοδο της κρίσης, συντελείται στην Ελλάδα η πλέον βίαιη και μαζική μεταφορά της γης από τους πολλούς στους λίγους.

Ίσως, όταν η γη συγκεντρωθεί σε λιγότερους και ο κλήρος μεγαλώσει και υπάρχουν χρήματα εκτός της γεωργίας για να επενδυθούν στη γεωργική παραγωγή, ίσως τότε και η ελληνική ελαιοκομία να βρει τους πόρους να αναπτυχθεί και στη χώρα μας. Προς το παρόν η πορεία της ελληνικής ελαιοκομίας είναι πτωτική με μεγάλη πιθανότητα τα προσεχή χρόνια η Ελλάδα να πέσει από την 3^η στην 4^η ή και 5^η θέση παγκοσμίως.

Τα προβλήματα της ελληνικής ελαιοκομίας είναι περισσότερο «δικά μας ελληνικά προβλήματα» και είναι αποτέλεσμα των δικών μας καθυστερήσεων και λαθών. Δεν μας έρχονται από το εξωτερικό.

Η ελληνική ελαιοκομία έχει ανάγκη από εθνική πολιτική και όχι από καλούς διαχειριστές ευρωπαϊκών κονδυλίων. Συνεπώς, εάν και όταν αποφασίσουμε ως χώρα να αποκτήσουμε εθνική ελαιοκομική πολιτική, ίσως τότε, εάν δεν είναι πλέον πολύ αργά, να διασώσουμε ό,τι θα έχει απομείνει.

Η υγειονομική κρίση του «Covid-19», που πλήττει τον ελληνικό τουρισμό, σίγουρα θα έχει επιπτώσεις και στην εγχώρια κατανάλωση του ελαιολάδου, αλλά περισσότερο

θα επηρεαστούν τα σπορέλαια που χρησιμοποιούνται στην εστίαση. Η οικιακή χρήση του ελαιολάδου, μάλλον θα αυξηθεί ως αποτέλεσμα των περιοριστικών μέτρων και του εγκλεισμού στα σπίτια. Πρόσκαιρα επίσης θα επηρεαστούν και οι ελληνικές εξαγωγές επώνυμων ελαιολάδων, όμως αυτές, με την επαναφορά στην κανονικότητα των διεθνών αγορών, γρήγορα θα αποκατασταθούν.

Ο Covid-19, μέσα από πολύ επώδυνες καταστάσεις, στο τέλος μάλλον θα μας κάνει καλό. Θα μας βοηθήσει να δούμε την πραγματικότητα που δεκαετίες δεν θέλουμε να δούμε. Ότι δεν μπορούμε να βασιζόμαστε μόνο στον τουρισμό και ότι ως χώρα πρέπει να αναπτυχθούμε σφαιρικά. Καμία χώρα δεν ευημέρησε βασιζόμενη στον τουρισμό και τη γεωργία. Για να ευημερήσουμε και να επιβιώσουμε ως χώρα χρειαζόμαστε βιομηχανία, βαριά βιομηχανία, υπηρεσίες, βιοτεχνία, μεταποίηση κ.λπ. και ασφαλώς ποιοτικό τουρισμό και μία σύγχρονη γεωργία και ελαιοκομία.
